U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **X. Y. M.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Balašovou Vochalovou, advokátkou se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 5. 2007, č. j. 64 Az 149/2005 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 11. 2005, č. j. OAM-2072/VL-07-04-2005 žalované Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 5. 2007 zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudek žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Předně namítal, že se soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud se dále dle názoru stěžovatele dostatečně nezabýval skutečností, že v Číně stěžovateli hrozí pronásledování ze strany policejních orgánů z důvodu jeho katolického vyznání ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel poukazoval na skutečnost, že ačkoli je v Číně pět oficiálně uznávaných náboženství, mezi něž patří katolické vyznání, nic to nevypovídá o tom, jak se státní orgány chovají k jejich jednotlivým členům, kdy stoupenec může být z důvodu svého náboženského přesvědčení

umístěn do psychiatrického ústavu za účelem převýchovy, což je naprosto nepřípustný zásah do lidských práv. Stěžovatel uznal svou dezerci z armády, ovšem znovu namítl, že své náboženské vyznání nemůže praktikovat v zemi původu. Uzavřel, že v případě návratu do své vlasti mu hrozí uvěznění a s ohledem na kruté podmínky v tamních věznicích se obává o svůj život. Stěžovatel označil dále za nedostatečný způsob, jak se žalovaný vypořádal s nenaplněním podmínek ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to jako nepřezkoumatelnost rozsudku soudu. Na základě shora uvedených důvodů navrhl, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno; požádal dále o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V souvislosti s tvrzeným nedostatkem důvodů rozsudku krajského soudu zdejší soud uvádí následující: K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), kde se uvádí, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“. Zmínit lze rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb.NSS, dle kterého „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. (...). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom*

jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny". Za zmínku rovněž stojí rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb.NSS z něhož se podává, že *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]."* Ve světle této judikatury lze konstatovat, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, neboť soud v jeho odůvodnění o jednotlivých žalobních námitkách pojednal a srozumitelně uvedl, proč je neshledal důvodnými.

K dalším předneseným námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byť jen naznačovaly, že by byl ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných, neboť stěžovatel pouze konstatoval, že se obává vojenského soudu za dezerci z armády. Dále uváděl jako důvod snahu o legalizaci pobytu v České republice. Nejvyšší správní soud k tomu odkazuje na rozsudek ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, dle kterého *„vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno."* Stěžovatelem tvrzené důvody nelze podřadit pod důvody azylově významné. V posuzované věci je zjevné, že stěžovatel nebyl pronásledován pro opuštění armády, pouze se skrýval, aby se vyhnul konfrontaci se svými vojenskými závazky, které nadto přijal dobrovolně. Tento stav lze přirovnat k problémům se soukromými osobami, které však nemohou být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žadatele o azyl dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Tento závěr vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, případně v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel pravý důvod svého odchodu z vojska (šikanu) neřešil se svým nadřízeným a ani nepožádal o pomoc žádný jiný kompetentní orgán. Nelze rovněž přehlédnout již výše uvedené, a sice že problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Pokud jde o snahu o legalizaci pobytu, k této otázce se již Nejvyšší správní soud taktéž opakovaně vyslovil např. ve svém rozhodnutí č. j. 4 Azs 129/2005 - 54 ze dne 10. 2. 2006 kde se uvádí, že *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti."*, Obdobně se Nejvyšší správní soud

vyslovil v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, dle kterého „*žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“. Oba zmiňované rozsudky lze nalézt na www.nssoud.cz.

Stěžovatel v kasační stížnosti též namítal, že v Číně mu hrozí pronásledování z náboženských důvodů. K tomuto Nejvyšší správní soud podotýká, že toto tvrzení se nestalo předmětem posuzované žádosti o udělení azylu, neboť jej stěžovatel uplatnil poprvé až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, krajský soud tedy tuto námitku blíže nezkoumal, neboť zůstala pouze v rovině tvrzení a nebylo možné zkoumat její věrohodnost případným dokazováním (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69: „*Pouhé obecné tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“, dostupný na www.nssoud.cz).

Poslední stěžovatelem namítané pochybení krajského soudu je spatřováno v tom, že se soud nezabýval postupem řízení správního orgánu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tuto kasační námitku ovšem Nejvyšší správní soud neshledává případnou, jelikož krajský soud vyhodnotil pohovor stěžovatele k důvodům žádosti o udělení azylu včetně kompletního správního řízení a své hodnocení popsal na třetí straně odůvodnění napadeného rozsudku zcela dostatečně.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Dospěl totiž k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu